

VAS-ÉS FÉMMUNKÁS

Foia oficială a Uniunii Muncitorilor în Fer, Metal și Chimică din România || A româniilor vas, fém és vegyipari munkások országos szövetségének hivatalos közlönye

Abonament: un an 100 lei, jum. an 50 lei
TELEFON: 4-50-13

Apare la 1 ale fiecărei luni // Megjelenik minden hó elsején
Redactor responsabil: RUSU SIMON

Redacția și Administrația:
BUCUREȘTI VI, STRAUA CAZĂREI No. 11

A MI UTUNK

A tudományos szocializmus alapján álló munkásszakszervezetek közelebbi célja: az összes kategóriákba tartozó munkások és tisztviselők munkabéreinek és munkafeltételeinek megjavítása, míg a távolabb eső cél: a termelő és közlekedési eszközök szocializálása, hogy ezen keresztül megszüntethető legyen az ember ember által való szégyenteljes kizsákmányolása.

A mai társadalom a kapitalista termelésen és a profiton alapszik. A termelőeszközök tulajdonosai — a kapitalisták — rendkívül hatalmas összegű profitra tesznek szert az emberi munkaerő végnélküli kizsákmányolása árán. A munkások, akik csak a munkaerő feletti rendelkeznek, arra törekszenek, hogy a termelt javakból — a termelésben való szerepükénél fogva — megkapják azt, ami őket megilleti. Minthogy azonban nem lehet egy kiló kenyert két egyenlő részre elosztani olyképpen, hogy mindenkinek háromnegyed kiló jusson, mert ha egyik háromnegyed kilót kap, a másiknak csak egynegyed kiló jut, épúgy a termelt javak elosztásánál is, ha egyesek nagyobb részt kapnak, másoknak kisebb rész jut. Ennélfogva a termelőeszközök birtokosai és a munkaerővel rendelkezők között meg nem szűnő harc áll fenn, amelyet *osztályharcnak* nevezünk és amely a kapitalistaosztály és a munkás osztály között megy végbe. A munkabér a munkaerő ellenértékét képviseli és a létminimum által követelt elsőrendű közszükségleti cikkek értékéhez igazodik. Hogy hol kezdődik és hol végződik a létminimum, az mindig a munkásosztály kulturafokától és szerveztségétől van függővé téve. A kulturmunkás, aki megfelelő szakképzettséggel is rendelkezik, életnívója és életigényei mindig előrehaladottabb fokon állnak, mint az alacsony kulturájú és szakszervezeti tradíció nélküli munkás életigényeinek a foka.

A szakszervezeti öntudattal rendelkező munkás megköveteli az életkörülményeivel járó jogait és arra törekszik, hogy életstandardját minél magasabb nivóra emelje, míg a szervezetlen munkás megelégszik a lehetetlenségig leszorított életnívóval is, vagy legalább is megadással tűri sorsát.

A munkásság gazdasági követeléseinek vonalán a mi utunk tehát világos: emberibb munkabérek kiküzdése, a munkabérek és munkafeltételek kollektív szerződés útján való rendezése, amelyben a munkások érkei — nemzetiségük és vallásukra való tekintet nélkül — védve legyenek. A cél eléréséhez eszközökre van szükség. Az öntudatos szervezkedés az egyetlen eszköz ezen az uton, amelyen haladunk kell. A kapitalizmus, a fasiszmus mindmennyi ellenfel, minden erőfeszítéssel arra törekednek, hogy a munkásosztályt a tudományos szocializmus által megjelölt történelmi utjáról letérítsék.

Törekvésük azonban épp olyan meddő, mintha arra vállalkoznának, hogy megállítsák a tenger hullámain, vagy a természet elemi erőit a maguk haladásában.

A sárga és fasiszta szervezeteket azért alkírtják és támogatják a kapitalisták, hogy az öntudatos szervezett munkások jobblét iránti harcát letörjék. Ezeknek a vérszegény szervezeteknek sem eszméjük, sem tudományos alapjuk nincs. Nem képeznek egyebet, mint porhintést az öntudatlan munkások szemében és vak eszközt a kapitalisták kezében, hogy a munkásokat továbbra is gazdasági rabságban tartsák. Ezért van, hogy a munkabérek

emelését célzó munkakonfliktusok kinyilatkoztatásánál előkerülnek ezen ugynevezett szervezetek vezetői, akik zürzavaros állapotokat kívánnak teremteni a kapitalisták javára. Óvakodjunk ezektől a szervezetektől, de különösképp küzdenünk kell ellenük és le kell leplezük tevékenységük aljasságát.

Érdemesre méltó megjegyzést teszünk még ezen szervezetek vérszegénysége és taghiánya terén, hogy maguk a szervezetlen és öntudatlan munkások is valahogy ösztönösen megérik a rosszat, amelytől óvakodni és tartózkodni kell,

A mi szakszervezeteink irányvonala egyenes, precíz és határozott. A mi szakszervezeteink gyökere a szocializmus hitében és az osztályharcban mélyül el. Elvi engedményeket nem tettünk és nem teszünk. Ami pedig a mindennapi élet körülményeit illeti, kell hogy taktikánkat a körülményekhez viszonyítsuk és ehhez alkalmazkodjunk, anélkül, hogy bármilyen csekély mértékben is eltérnénk elvi és eszmei álláspontunktól. A munkásosztály mindennapi érdekeinek a szemelőtt tartása azt parancsolja, hogy taktikai irányzatunk minél kisebb kizsákmányolást és a munkásosztálynak minél bőségesebb hasznot eredményezzen. Az elgondolásunk eme vonalán engedményeket tettünk és fogunk tenni ott, ahol a helyzet parancsoló szükségessé válik. Így például a munkabértárgyalások alkalmával, mindannak dacára, hogy a f. l. állított követelések pontosan körül vannak írva, a körülmények ható ereje mégis sok esetben arra késztetnek, hogy engedményeket is tegyünk. Mégis tettünk egy lépést előre, enyhítve ezer és ezer munkáscsalád sorsán. Mégis a proletáryaak és gyermekek ezreinek könnyeit a pászuk, akik sóhajtozva várják nyomoruságos sorsuk enyhítését. Nem adtunk fel semmit elvünk

AZ ARANY

Ez a sápadt, sárga fém az emberi gazdálkodás legáltalánosabb eszköze. Ha kevés van belőle, az éppen úgy baj mintha túlságosan sok arany halmozódik föl valahol. Veszedelemes fém — közgazdaságilag.

Mint nemesfém: ékszerértéke van. Mint nemzetközi pénz: a jelenlegi földi gazdálkodás legfőbb értékmérője. Fehéres-sárga rudakban hever a világ legnagyobb jegybankjainak pincéiben, pánccfalak és fegyverek őrzik. Hatalmat és gazdagságot kölcsönöz a birtokosainak. Az arany a kapitalista gazdálkodás pénzügyi rugója, az arany mennyiség hullámzása jelzi a világgazdaság nagy folyamatait.

Jelenleg az arany nagyon is az idegeire megy a birtokosainak. Az arany menekül a bizonytalanság elől és főlhalmozódik Londonban, Stockholmban, de elsősorban Newyorkban. Az Egyesült Államok jegybankjának, az ugynevezett Federal Reserve Boardnak a birtokában ma több arany van, mint a világ összes többi államának együttvéve. 1932-ben 11.5 milliárd dollár értékű aranypenzt mutatott ki a világgazdaság és ma csak az Egyesült Államok birtokában több mint 12 milliárd értékű arany van. A teljes világgazdaság 22.7 milliárd dollár értéknek felelt meg május végén. A nagy megduzzadást az arany árának hallatlan emelkedése okozta. A bankpénzek értéke romlott, a magas aranyárak kedvéért az aranytermelő országok hallatlanul fölfokozták a produkciót. És Ázsia aranykincsének egy tekintélyes részét is előcsalták a magas aranyárfolyamok.

Most ez az aranybőség súlyos gazdasági bajokkal fenyeget. Amíg néhány év előtt a papírpénzérték csökkentése és az aranyár emelkedése volt napirenden, most ezekben az országokban a pénzérték emelésének és az arany ára leszállításának gondolatával foglalkoz-

drága kincséből és ragyogó eszmevilágunkból, melynek útját tapossuk.

Szakszervezeteink távolabb eső célja konkrét: a termelőeszközök szocializálása. Marx és Engels tanítása szerint a társadalomnak gazdasági alapjai sohasem tekinthetők állandó, változatlan és végleges állapotoknak. Mind állandó mozgásban vannak, származnak, virágoznak és meghalnak, mozgásuk pedig világosan felismerhető.

Az egyén addig él, amíg mozog, ugyanígy a társadalom is addig él, amíg mozgásban van. A polgári társadalomban fejlődő erők megteremtik azokat az anyagi feltételeket, amelyek a társadalom megváltoztatásához szükségesek. Mit jelent ez? Jelenti, hogy a polgári társadalom után a szocialista társadalom következik. Az a szocialista társadalom következik, amelyből eltűnnek azok a belső ellentétek, amelyek a polgári társadalmat jellemzik és amelyek nap-nap után mind élesebbé válnak. Ezek az ellentétek a termelőerőktől, a termelőeszközöktől függenek és amint ezek megszűnnek, velük együtt megszűnik az osztályellentét is. Így véget ér az a korszak, melynek legfőbb vonása az osztályharc volt, de egyben megszületik az osztályharc nélküli társadalom.

Marx gondolatai nem jóslatok, hanem az emberiség történetének és egyben a dialektikus fejlődés törvényszerűségének fölismeréséből származott világos következtetések.

A szocializmus ellenségei azonban ezt a fejlődést késleltetni akarják. Törekvésük hiábavaló, mert a történelmi materializmus tanítása szerint a szocialista társadalom megteremtése nem az egyének határozatán, sem pedig az egyének politikai cselekvésén mulik, hanem a gazdasági viszonyok törvényszerűségén, melyek függetlenül minden emberi ellenállástól, folytonosan tökéletesebbé válnak.

Megingathatatlan hittel haladjunk elődeink által kijelölt uton: a munkásosztály felszabadításának útján.

nak. A svéd korona, az angol font és az amerikai dollar mögött főlhalmozódó aranytömegek már inflációval fenyegetnek. Az angol és az amerikai bankjegyforgalom sohasem volt akkora, mint most, — már lényegesen az 1927-29-es konjunkturidőszak mennyisége fölött van. Ez is egyik oka annak az ideges találgatásnak, hogy vajjon a gazdasági föllendülés még meddig tarthat és nem közeledik-e a világ vészes gyorsasággal egy újabb nagy gazdasági válság felé? Ami az Arany körül történik, az azt mutatja, hogy a válság már nem lehet messze. Az angol, az amerikai, a svéd jegybank, vagyis az angol, az amerikai, a svéd gazdasági élet óriási forgalmi értékek fölött rendelkezik így, amit sehogy sem tud értékesíteni. Ha az aranyat el akarja adni, le kell szállítania az árát. Vagyis megfelelő feltételek mellett nagyszabású külföldi kölcsönök kellene kibocsátaniok az aranygazdag országoknak.

Uj nemzetközi kölcsönök kibocsátása azonban függ a világgazdaság szabadságának kérdésétől. Az árak, a tőkék és a munkaerők szabad mozgása nélkül az egészségtelen aranyelosztás bajain sem lehet segíteni. Ha a valutaforgalom korlátozásai, a magasra felcsigázott vámfalak, a különböző kereskedelmi akadályok, a szabad vándorlás gátjai továbbra is megmaradnak, akkor az arany véglegesen „meddő érc” lesz, amely egyre céltalanabban hever a világ jegybankjainak pánccsüvegében.

Végeredményben azonban kétségbeejtő, hogy ez a lényegében haszontalan fém, tisztán pénz-szerepéből következően súlyos bajokat zudithasson az emberiségre. Meg kell találni azt a pénzügytechnikai megoldást, ami a világot megszabadítja a súlyos tehertételtől, hogy a termelés és a forgalom szabályozásán kívül az arany érték hullámzása is beleszól a gazdasági változásokba.

BÉRMÓZGALMAK

A munkásság győzelmével végződött az oradeai „Florenz“-gyári sztrájk

Hosszas tárgyalások, illetve közel háromheti sztrájk után a munkások győzelmével fejeződött be a „Florenz“-gyári munkások bérmozgalma.

Dacára annak, hogy úgy a gyár bizalmi testületének, mint a helyi vasmunkáscsoport vezetőségének minden törekvése odairányult, hogy a mozgalom lehetőleg sztrájk nélkül, megegyezéssel végződjék, a harc a munkaadók magatartása miatt nem volt elkerülhető. A gyár igazgatósága azt hitte, hogy a gyár munkássága majd egymás ellen fog harcolni és a sztrájk össze fog omlani és vele együtt a munkásság szervezetsége is szétesik. Azonban örömmel állapíthatjuk meg, hogy Leichtmann ur tévedett!

Hiába vetették ki háójukat szaktársainkra a fasiszta agitátorok, a szocialista szakszervezet töretlen és egységes maradt! A szünet nélküli szocialista propagandának és lankadatlan szervezési munkának meg volt az eredménye.

Igen, a gyáros ur most tévedett! A munkásság a kenyérért vívott harcában egymásratalált és 16 napi harc után 12 százalékos béremelést ért el. Egyéves kollektív szerződést kötöttek. Elismerték a bizalmi rendszert. A kötelező higiénikus intézkedések (ventillátor, stb.) és több más elvi pontokon felül, kiharcolták maguknak a „Florenz“-gyáriak azt, hogy ezentul a hét végén, egy összegben, fogják kapni munkabéruket. Ez itt nagy eredménynek számít, mert eddig nem így volt! A kollektív szerződés július 14-én, a munkaügyi inspektor előtt lett aláírva.

A „Florenz“-gyári munkásság azonban az elért eredmények dacára sem fog babérjain rágódni, hanem igyekezni fog odahatni, hogy minden dolgozó rendes fizető és aktív tagja legyen szervezetünknek, kivétel nélkül.

Ti pedig, oradeai üzemek szervezeten munkásság a vegyetek példát a „Florenz“-gyári munkásoktól, mert ime összetartással eredményeket lehet elérni.

A Grünwald Testvérek redőnygyár munkássága szintén az osztályharcos szervezkedés útjára lépett, mire a gyáros megtorlasképpen két munkásnak azonnal felmondott. A munkások nem nézheték tétlenül társaik uccaradobását. Szolidaritást vállaltak velük és egyben kollektív szerződés-tervezetet nyújtottak be és követelték az eddigi éhbérek 15, illetve 20 százalékkal való fel-emelését, valamint a szervezet és bizalmiférfi-rendszer elismerését.

Többszöri tárgyalások után a munkaadó elfogadta a szerződésben foglalt pontokat, azonban bérjavításról nem akart hallani. Csupán végső kibontakozásképpen 13 általa kiválasztott munkásnak ajánlott fel 50 báni bérjavítást óránként. A gyárban mintegy 39 munkás dolgozik, úgyhogy a munkásságnak csak egyharmada kapott volna egy csekély javítást. A gyár munkássága nem fogadhatta el ezt a nevelégszámba menő ajánlatot és így a munkaügyi inspektor megadta a sztrájkjogot és ennélfogva a munkások augusztus hó 7-én sztrájkba léptek. A sztrájk lapunk zártakor még változatlanul tart és minden remény megvan rá, hogy a kitartó harc győzelemmel végződik.

Kollektív szerződés a bucurești „Feba“ gyárban

A bucurești „Feba“ gyár munkásai és a gyár igazgatósága között augusztus 1-én kollektív szerződés jött létre.

A kollektív szerződés az alábbi feltételeket tartalmazza:

1. A kollektív szerződés érvénye egy év és kezdődik 1937 augusztus 1-én, lejár 1938 augusztus 1-én. A munkabérek 6 hónap után revízió alá vehetők.

A szerződés érvénye kiterjed a gyárban dolgozó összes munkásokra és azokra, akik utóbb nyernek alkalmazást.

2. A munkabérek a szerződés második pontjába foglaltak be és 7—22 lej órabér között állapították meg. A 7 lejes minimális órabér a női munkásokra vonatkozik. A régi munkabérek mintegy 25—30 százalékkal emelkedtek.

3. Legalább egy évi szolgálattal bíró munkások a törvényszerinti fizetéses szabadságot élvezik.

4. Munkahiány esetén a munkások elbocsátása helyett a munkaidő rövidítendő meg, annyira, hogy minden munkás dolgozhasson.

5. A szerződésben elismert bizalmiférfiak munkahiányból kifolyólag el nem bocsáthatók.

A „Feba“ gyár munkásai hónapokkal ezelőtt erőteljes, komoly szervezkedést indítottak meg. A gyár legjobb munkásai szívesen vállalták a bizalmi tisztséget és az ezzel járó vezetőserepet, mert hivatottaknak érezték magukat arra, hogy a közös ügyet szolgálják.

Százszázalékban szervezkedve és a legerőteljesebb szolidaritásban megindították a munkafeltételek és bérek megjavítását célzó mozgalmat, ami teljes sikerrel járt. Ezek mellett fontos elvi kérdésben is sikert értek el és pedig a *bizalmiférfiak elismerését*. A szerződés tartama alatt a bizalmiférfiak nem bocsáthatók el.

Igaz, a bizalmiférfiak nagyszerű áldozatkészségéről tettek tanuságot. Az őket megillető béremelési előnyökről lemondtak, csak azért, hogy az általuk képviselt munkásság minél nagyobb béremelést kapjon. A munkások a legőszintébb bizalommal vannak a bizalmiférfiak iránt és tekintélyük csorbitatlan a munkaadó előtt is, mert bebizonyították öntudatos munkásmivoltukat. A „Feba“ gyár munkásai meggyőződtek a szervezkedés fontosságáról és elhatározták, hogy mindvégig szakszervezeti öntudattal bíró munkások akarnak maradni. Reméljük, hogy a „Feba“-gyári munkások példáját követni fogják más bucurești vasipari gyárak munkásai is.

Ujabb eredményeket vívtak ki az aradi „Astra“ gyár szervezett vasmunkásai

Amint lapunk múlt számában megírtuk, a vasmunkás szakszervezetbe tömörült aradi „Astra“ gyár munkásai szervezetük útján bérmozgalmat indítottak, amely bérmozgalom teljes sikerrel járt. Jelenleg újabb vívmányokról számolhatunk be, amelyeket szaktársaink ugyancsak a szervezetükön keresztül értek el és pedig: az első két tulóra 25 százalékos tuloradíjjal, a következő tulorák 50 százalékos tuloradíjjal fizetendők; vasár- és ünnepnapon végzett rendes munkórak 50 százalékos tuloradíjjal fizetendők. Elérték a munkások azt is, hogy a gyár egy második kaput nyit meg, miáltal a körzetben lakó munkások ezentul nem lesznek kénytelenek a főkapuig nagy kerülőutat tenni. Rendezést nyert továbbá a munkaruha ügye és folyamatban van a fizetéses szabadság kérdésének rendezése is, amelyet a gyárigazgatóság eddig nem igen folyósított. Ami pedig a fizetéses pihenő szabadságnak kiszámítását illeti, a gyár itt is a törvénnyel ellenkező bizonyos megrövidítést szeretne kiereszkokolni. Mindezen vívmányok kiharcolása úgy vált lehetővé, hogy az „Astra“ gyári munkások szakszervezeti öntudatra ébredtek. Ráeszméltek arra, hogy az ugynevezett nemzeti sárga szervezet a kapitalisták uszályhordozója, nem várhatnak tehát tőle jobblétet és faképnél hagyták még azok a kevesek is, akik csodákat vártak. Az aradi „Astra“ gyár munkásai az osztályharc útjára léptek és ezen az uton fognak most már küzdeni a munkásokosztály végleges gazdasági felzabadosásáért.

A belga fémmunkás szövetség félszázados fennállása ünnepei

Felejthetetlen élményekben gazdag napjai voltak július 3—5-ike, belga testvérszövetségünk számára. E napokban ünnepelte megalakulása 50 éves ünnepét, 40-ik országos küldöttközgyűlését és új székházának avatőünnepét tartotta. Az ünnepek tulajdonképpen hetekkel ezelőtt kezdődtek a különböző helyicsoporthoz által megünnepelt saját alakulások félszázadával. A legtöbb helyicsoporthoz önálló szervként már az 1880-as évek elején alakult, míg az országos összefogás gondolata csak 1886 szeptemberében öltött testet a Belga Vas- és Fémmunkás Szövetség megalakulásával, mely egyesítése pillanatában 3400 taggal rendelkezett és alakuló ülését Gent-ben tartotta.

A szervezés munkája azonban csak lassan haladt, annyira lassan, hogy csaknem két évtized múlva, vagyis 1905-ben a szövetség taglétszáma mindössze 300 taggal gyarapodott, vagyis 3700-ra emelkedett, amely taglétszám 59 helyicsoporthoz tartozott. A további évek során már élénkebb lett a tagszaporulat és a világháború kitörése előtt, vagyis 1914-ben, 26.500-ra emelkedett. A háború után kezdődött meg a tulajdonképpeni fejlődés. 1926-ban már százezer tagot számlált a szövetség és a nemsokára azután bekövetkező és évekig tartó gazdasági válság dacára ez a taglétszám még huszezerrel emelkedett, úgyhogy *jelenleg a szövetség 120.000 taggal rendelkezik és ezidőszerint, taglétszámát tekintve, a legerősebb szakszervezet Belgiumban.*

A szövetség gazdasági harcainak nagyszerű eredményei voltak. A nyolcórás munkaidőt már

A zsilvölgyi munkások 20 százalékos béremelést követelnek

A „Petroșani“ és „Lonea“ zsilvölgyi bányatársulat és ennek munkásai között fenállott kollektív szerződés 1937 július 1-én lejárt. Mindkét fél, úgy a munkások, mint a munkaadók felmondták a régi kollektív szerződést. A munkások részéről történt kollektív szerződés felmondás azzal magyarázható, hogy az új szerződés megkötésénél munkafeltételeiket javíthatják és a munkabéreket felemeljék.

1937 július 30-án délelőtt 10 órára hívta össze az aradi munkaügyi felügyelő a feleket tárgyalásra. A Vasmunkások Szövetsége nevében, a helyi vasmunkás szervezetek delegátusai mellett, Gárbovean Simon szaktárs vett részt.

A munkakonfliktusban érdekelve van 7.100 munkás. A tárgyalások délután is folytatódtak és mivel a felek egyeségre nem juthattak, így az újabb tárgyalásokat a munkaügyi inspektor augusztus 12-re tűzte ki, amikor újból megkezdtek a régi szerződésben foglalt pontok tárgyalását, valamint a memorandumban foglalt munkások követelések tárgyalását is. A felek megegyeztek a pontok nagyrésztében azonban a régi kollektív szerződés 20-ik és 42-ik pontjaiban, amelyek a bérkérdést foglalják magukba, nem tudtak egyeségre jutni. A munkások 20 százalékos béremelést kérnek és ezen béremelési követelésüket azzal indokolják, hogy az utóbbi időben az elsőrendű közszükségleti cikkek árai mintegy 20—30 százalékkal emelkedtek. A társulat képviselői elutasították a munkások eme béremelési követelését, azon indokkal, hogy a C.F.R. sem emelte fel a szén árát és így ők sem emelhetik föl a munkások béreit. Tekintettel arra, hogy ez a vállalat a kötelező döntőbíró alá tartozik, a munkaügyi inspektor lezárta a megnevezéséről szóló jegyzőkönyvet és a feleket döntőbíróhoz utasította a sztrájk törvény értelmében. A felek megválasztották a döntőbírói rendes és helyettes tagokat és egyben közösen megállapodtak a döntőbírói elnök személyében, mely tisztségre Stavri Cunescut, a munkaügyi minisztérium vezérigazgatóját kérték fel, aki ezt el is vállalta. A konfliktus ügyiratai már el lettek küldve Cunescu urnak, mint a döntőbíró elnökének.

A munkások 20 százalékos béremelési követelése teljesen jogosult és reméljük, hogy a döntőbíró elnöke is föltétlenül számoltartja ezt a kérést, tekintettel az állandó drágulásra és arra a különbségre, mely a bérek és az életszínvonal között fennáll. A munkaadók csak nagyon gyenge érveléssel tudták indokolni elutasító válaszukat, a béremelésre vonatkozóan. Emelni kell tehát a munkabéreket, az élet drágulásának megfelelően.

1921-ben kivívta a belga munkásság, sikerült törvénybe iktatni a minimális munkabért és egyéb szociális reformokat, azonkívül a szövetség tagjainak szakmai érdekeit; munkabérek és munkaviszonyait hathatós sikerrel képviselte.

Félszázados jubileumát a szövetség a munkásmozgalomban egyedülálló módon ünnepelte. Tudniillik július 4-én *Brüsszelbe érkeztek a szövetség összes tagjai*, akik tüntető felvonulást rendeztek. Nagyon sok szaktárs feleségét, gyermekeit hozta magával, ami a tüntető felvonulásnak lenyűgözően szimbolikus hatást és erőt adott. Lobogó zászlókkal, az Internacionale intonálása és éneklése mellett vonult fel az óriási tömeg az új székház elé, ahol a kormány szocialista tagjai, a szakszervezetek és a párt képviselői fogadták a munkásságot, melynek felvonulása 2 óra hosszat tartott. Ennek befejeztével kezdődött meg az országos küldöttközgyűlés számos külföldi testvérszövetség képviselőjének jelenlétében.

Az ünnepélyes megnyitó végeztével, melyben sok meleg, bensőséges *szolidaritás nyilatkozat hangzott el a spanyolországi munkásság iránt*, a jelentés előterjesztésére került sor, melyből megállapítható, hogy a vas- és fémmunkásság minimális napibére, mit a jörvény biztosít, 32 belga frankról 35.38 frankra emelkedett a nehéziparban és 32.62 frankra a többi vasipari szakmákban.

A kongresszus által megállapított harci program a következő:

1. A minimális munkabér emelése és pedig szakmunkásoknak napi 55 frankra; szakmai segéd munkásoknak 50 frankra és nem szakmai munkásoknak 45 frankra.

2. Az összes iparágakban a 40 órás munkaidő bevezetése, a munkabérek változatlan megtartása mellett.

3. A betegbiztosítás, rokkant és agykori segély bevezetése és főleg a 60 éven felüli munkásoknak nyugdíjjal való ellátása, ami minimálisan évi 6000 frank legyen.

4. Fizetett szabadság az összes vas- és fémipari munkásoknak, minimálisan 6 nap évente.

5. Az iskolai korkötelezettség emelése 16 éves életkorig.

6. Az üzemek ellenőrzésének bevezetése a munkásképviselek közvetlen felügyeletével.

7. A munkás egészségének védelme modern higiéniai alapon.

Ezekért a követelésekért folytatja a belga vas- és fémipari munkásság további harcát, amely bizonyára olyan értékes eredményekre fog vezetni, mint az elmúlt fél évszázad harcai.

*

A romániai vas- és fém munkás szövetség örömmel üdvözli a belga testvérszövetséget, amelynek értékes fél évszázados múltja és eredményei példamutatóan hatnak a mi országunk vas- és fém munkásságára.

A csehszlovákiai fémipari szövetség 45 éves fennállása

Csehszlovákiai testvérszövetségünk fennállásának 45 éves jubileumát ünnepli, melyhez *mi romániai vas- és fém munkások is testvéri üdvözlésünket küldjük.* Mint minden ország munkásmozgalmában, úgy a csehszlovákiai is nehéz küzdelmek útját járta, míg eljutott a mai jubileumhoz és ezzel kapcsolatban fejlődésének nagyszerű állomásához.

Röviden összefoglalva alábbiakban ismertetjük a szövetség megalakulásának, belső és külső küzdelmeinek és kifejlődésének színes évtizedeit.

Több sikertelen kísérlet után 1890-ben a prágai fém munkások munka- és bérvizonyait szabályozására sztrájkbaléptek. Bár elérték részletsikereket, a munkások a harcból mégis azt a tanulságot merítették, hogy szervezetség nélkül nem képviselhetik kellő súlyal érdekeiket. Ezért ugyanez év karácsonyán a fém munkások Brünmben kongresszust előkészítő értekezletet tartottak, melyen elhatározták egy szövetség megalakítását és a szaklap kiadását. E célra bizottságot választottak, mely a szervezés munkájához hozzáfogott, olyan sikerrel, hogy 1892 augusztus 28-án, tehát 45 évvel ezelőtt, meg lehetett tartani az alakuló kongresszust, mely Prágában lett megtartva. Egy későbbi időpontban a szövetség önállóságának megtartása mellett belépett az Osztrák Vas- és Fém munkásszövetségbe, majd 1894-ben önálló titkárságot szervezett meg és a szaklapot már hetenként adta ki.

Később nézeteltérések támadtak a bécsi központi vezetéssel, amelyek inkább gazdasági mint nemzeti természetűek voltak és főleg a sztrájkalap kezelése miatt keletkeztek. A szövetség folytatta tovább szervezőmunkáját és 1896-ban már 5000 taggal rendelkezett. Ezzel párhuzamosan bérmozgalmakat indított, melyek kitűnő eredményekhez vezettek.

A szövetség újabb állomása volt, hogy 1904-ben feladta önállóságát és beolvadt az osztrák országos szövetségbe. 1905-ben sikerült az első nagyobb jelentőségű kollektív szerződést megkötnie, mely kiterjedt a legnagyobb vas- és fémipari üzemekre. Természetesen ezek az eredmények könnyebb-súlyosabb harcok után adódtak.

A szövetség újabb állomása volt, hogy 1904-ben feladta önállóságát és beolvadt az osztrák országos szövetségbe. 1905-ben sikerült az első nagyobb jelentőségű kollektív szerződést megkötnie, mely kiterjedt a legnagyobb vas- és fémipari üzemekre. Természetesen ezek az eredmények könnyebb-súlyosabb harcok után adódtak.

A központi vezetéssel való nézeteltérések azonban kimélyültek és az 1908-ik évi cseh csoportok konferenciája elhatározta, hogy kilép az országos szövetségből és újból önállósítja magát. A bécsi vezetőség taktikátlan magatartása miatt tehát 4 és fél év után az egységes szövetség megbomlott. A cseh csoportok 1909 február 7-én alakították meg önálló szövetségüket, mely abban az időben 6000 taggal rendelkezett. Ezzel egyidejűleg adták ki a „Zájmí kovodélníku“ című szaklapot, mely azóta rendszeresen jelenik meg, vagyis 28 év óta.

A háború alatt sok akadály gördült a szervezőmunka elé, ami arra vezetett, hogy a taglétszám 4500-ra csökkent, mindazonáltal a munkásság számos bérmozgalmat folytatott le. A hosszantartó háború nyugtalanította a hatóságokat, ami a cseh munkások fokozott üldözésére vezetett, úgy hogy a Smichov-i Ringhoffer üzemek munkásait lázadás vádjával perbefogták és elítélték.

A háború után a szövetség óriási fellendülése következett. A taglétszám 146.744-re emelkedett. A bekövetkezett államjogi változás szükségessé tette a szövetség névváltoztatását az új államjogi helyzetnek megfelelően, még pedig a Csehszlovák Köztársaság Vas-

és Fém munkás Szövetsége elnevezésre. Az új szövetség megkezdte a volt osztrák szövetség kebelébe tartozott csoportoknak a saját kebelébe való megszervezését, ami azonban csak Morvaország területére sikerült, míg a többi területek volt osztrák csoportjai Komotau-ban megalakítottak egy külön szövetséget „Nemzetközi Fém munkás Szövetség“ címen. Sajná-

Külföldi elvtársak látogatása Rešiján

A rešijai szervezett munkásságnak július hó első napjaiban (július 3, 4 és 5-én) abban a kiételeles örömben volt része, hogy szervezett munkásokat láthatott vendégül, a demokratikus Csehországból.

A külföldi elvtársak látogatása a rešijai munkásság szakszervezeteinek gazdasági és kulturális téren elért eredményeinek tanulmányozása céljából történt és főképp a rešijai vasmunkás helyicsoporthoz szólt, melynek vezetősége szeretettel gondoskodott a vendégek mellő fogadtatásáról.

A vendégeket az állomáson nagyszámú elvtárs fogadta. Miután némileg kipihenték magukat, a Munkásotthon kertjébe vonultak, hol már nagyszámú munkáscsalád várakozott rájuk.

A kölcsönös bemutatkozások után csakhamar igen kedves és szívélyes barátság alakult ki a vendégek és a rešijai elvtársak között.

Vasárnap délelőtt a nagy munkásotthon mutatták meg a vendégeknek. Az otthonban Todor C. román, Langhardt Hans német és Gavron Ferdinand magyar nyelven üdvözölte a vendégeket. A vendégek részéről a szívélyes fogadtatást Chudík elvtárs szlovák és magyar nyelven és az asszonyok nevében egy elvtársnő ugyancsak szlovák nyelven köszönte meg.

A könyvtár, a tornaterem, a játékszoba és a többi helyiségek megtekintése után, a munkásotthon új moziját nézték meg: a nagy vörös terem, a nagy színpad, a modern gép, a légfűtés, mindezek szemmel láthatóan mély benyomást tettek a vendégekre.

Délután a vendégek a tiszteletükre rendezett rešijai és a lugoji munkáscsapatok közötti futbalmérkőzést és kézilabda játékot nézték végig. Este a kertjébe vendéglőben a munkászenekar adott koncertet, mely alkalommal a dalárda is közreműködött dalokkal.

Hétfőn reggel a turista strandot látogatták meg és este a vendégek a munkásotthonban mozielőadáson vettek részt.

Kedden délelőtt az elvtársak tetszésük szerint tölthették el az időt. Délután az elvtársnők és gyerekek a női szekció vendégei voltak.

Az utolsó este, a kertjébe vendéglőben újra nagyszámú rešijai család gyűlt egybe, hogy a vendégektől búcsút vegyenek. A vonat indulása előtt mindkét részről búcsúbeszédet hangzottak el. A vendégek részéről Hrcka elvtárs csehül, Chudík magyarul és egy fiatal elvtárs franciául adtak kifejezést a szép és kedves vendéglátásért és a rešijai elvtársak fáradozásáért. A rešijaiak részéről Popeji I., Kernacs A. és Gavron F. beszéltek. Kifejtették, hogy az elválás mindnyájuknak nehezére esik, mert vendégeinkben jó embereket, de mindenekelőtt osztályöntudatos munkásokat ismertek meg.

latosan tehát nem sikerült az egység gondolatát teljes egészében a gyakorlatban megvalósítani.

A nyelvviszonyok szükségessé tették, hogy a szövetség cseh, szlovák, német, lengyel és magyar nyelvű szaklapot adjon ki, melyek 94.000 példányban jelennek meg. Az utóbbi időkben a szövetség nagy figyelmet fordít a szakmai ifjúság munkásokra és részükre külön cseh nyelvű szaklapot ad ki 9000 példányban.

Jelenleg a szövetség 450 helyicsoporthal és 95.000 taggal rendelkezik. A gazdasági válság ideje alatt a szövetség kifizetett tagjainak 80 millió csehekrona munkanélküli segélyt és 250 milliót az állami hozzájárulásból.

A szövetség az 1936. évi őszi és az 1937. év tavaszi évnegyedeiben igen sikeres mozgalmakat folytatott, melyek mintegy 200 000 szakmabeli munkásnak bérjavítást eredményeztek és általánosságban a 44 órás munkaidő bevezetéséhez vezettek, valamint 208 millió csehekrona rendkívüli segélyt biztosítottak.

A szövetség folytatja azt a törekvését, hogy megvalósítsa az egységes csehszlovákiai vasipari munkások szövetségét, mely 180.000 taggal rendelkezne, ennél fogva hathatósabban harcolhatna a szakma munkásainak gazdasági és szociális érdekeiért és azokat még jobban védelmezhetné bárholonnan jövő támadásokkal szemben.

Csehszlovákiai elvtársainkkal való 3 napos beszélgetés és kölcsönös információk azt a benyomást keltették, hogy ott nagytömegű osztályöntudatos munkás van. Erős szociáldemokrata párt és hatalmas szakszervezetek, munkás-sport és kulturintézmények és fogyasztási szövetkezetek. Ezeknek a tényeknek a következményei, hogy a párt hatalmas befolyással bír az ország kormányzására és van politikai és szakszervezeti szabadság. A munkásintézmények, mint a beteg- és balesetbiztosító pénztárak autonóm joggal rendelkeznek és a munkások kezeiben vannak. A párt hatalmas taglétszámmal rendelkezik és ezek között sok intellektuális elem van, akik aktív részt vesznek a pártmunkában. Így a Svolen-i helyi pártszervezet elnöke egy gimnáziumi tanár. Nálunk ez ma elképzelhetetlen.

Mikor elvtársaink hazájuk viszonyainak ismertetését hallgattuk és párhuzamot vontunk az itteni körülményekkel, akkor szomorú érzés vett erőt rajtunk, de egyúttal annak is ismétellen tudatára ébredtünk, hogy azt a talajt melyen élünk — bármilyen kemény kövezet is az — meg kell munkálni, hogy részünkre is elviselhető állapotokat teremtsünk.

Meg kellett ígérjünk csehszlovákiai vendégeinknek, hogy a jövőre viszonzni fogjuk a látogatást.

Megemlékezés jeléül átnyújtottak a cseh elvtársak a rešijai szaktársaknak egy nagyon szép, bőrbe kötött albumot, csehszlovákiai fényképekkel, valamint 1000 csehekronát adományoztak a munkásotthon továbbépítésére.

Kíváncsiak volnánk, hogy mi romániai munkások is meglátogassuk más országok szervezeteit, hogy a proletáriátus között az együttartozás érzését előmozdítsuk.

Otthonavatásra készülnek cluji szaktársaink

A közelmúlt évek gazdasági válsága megakadályozta kolozsvári szaktársainkat abban, hogy készülő otthonukat befejezzék, míg most végre — mindnyájunk örömére — elérkeztek oda, hogy az otthon-építés teljes befejezést nyert. Ezen alkalommal szaktársaink nagyszabású avatóünnepélyre készülnek. Az otthonavató ünnepély szeptember hó 26-án, vasárnap lesz.

Az ünnepély programja: délelőtt 10 órakor díszközgyűlés, délután 6 órakor műsoros előadás és utána táncmulatság. Az ünnepélyen a Szövetség központi titkársága is képviseltetni fogja magát, valamint számos testvérszervezet is.

A nemzetközi szakszervezeti oktatásügyi és ifjusági konferencia

A modern munkásmozgalom célkitűzéseit meghamisítani akaró törekvések, a fasiszta, faji és felekezeti jelszavak irányított hangoztatása minden ország szakszervezeti mozgalmára számra elsőrendű feladatává diktálja a dolgozó tömegek öntudatos nevelését és felvilágosítását.

A nemzetközi Szakszervezeti Szövetség idejekorán fölismerte azt a súlyos veszedelemet, amelyet a kapitalizmus és reakció szolgálatában álló fasiszta irányzatok a munkásmozgalom régi programjának kisajátításával és meghamisításával különösen a szervezetlen tömegekre és az ifjuság széles rétegeire jelentenek. Minden országra kiterjedő figyelemmel fölmeri a munkásosztály ellenfeleinek tervszerű és tudatos propagandájának hatásait és ennek tudatában üzen hadat a tömegek gondolkodását és szellemét elhomályosító törekvéseknek. A tudás, öntudat és tisztánlátás fegyverével kell gátat vetni a hamis jelszavaknak, az előítéletek káros elmélyítésének, a tömeggondolkodás ártalmas uniformizálódásának. Erre a fontos feladatra hívja fel a figyelmet a Szakszervezeti Internacionálé. Ezért keresi és kutatja az eszközöket, amelyek felkocozzák a szakszervezeti nevelőmunka hatásait és eredményeit, mert a szakszervezetek évtizedes küzdelmekben elért vívmányainak megtartását és a munkásosztály gazdasági, szociális és kulturális helyzetének állandó megjavítását egyedül a felszabadító tudás útján haladó tömegek biztosíthatják.

Ebben a küzdelemben nem lehet nélkülözni a fiatalság erejét, kitartását, lelkesedését és mozgékonytársát. Hiszen a szakszervezeti mozgalom nemzedékek harca nemzedékek boldogulásáért, jólétéért és kulturájáért, tehát meddő minden küzdelem, amely nem vonzza magához az utánpótlást jelentő ifjuságot. De az ifjuság csak akkor jelent komoly értéket és erőt a szakszervezetek számára, ha a fiatalság vágyait, akarását, célkitűzéseit magába olvasztja és szívós, komoly, céltudatos nevelőmunkával éretté, öntudatosná és méltóvá formálja az ifjuságot a szakszervezeti és szocialista eszményekért való küzdelemben.

Nem véletlen és nem praktikus intézkedés csupán a Nemzetközi Szakszervezeti Szövetségnek az az elhatározása, hogy az oktatás problémáját egybefűzi az ifjuság problémájával. „Akié az ifjuság, azé a jövő!” — régi, kopott jelszónak tetszik, de napjainkban új értelmet és komoly figyelmeztetést jelent és éppen a jövőért harcoló munkásosztálynak kell felfigyelnie a szomorú valóságra, hogy a fiatalság rezervoárjából galvanizálja magát új életre minden reakciós törekvés és a fiatalság szellemi sötétségben élő, munkanélküli csapatai huzzák magukra a reakció szimbólumát jelentő színes formákat.

A párisi nemzetközi szakszervezeti oktatásügyi és ifjusági konferencia nemrégiben végbe ment többnapos tanácskozásának legnagyobb eredménye, hogy a szakszervezeti ifjusági mozgalom és a szakszervezeti oktatásügyi országokint felmerülő problémáit egységbe foglalta és a jövőben a beérkezett jelek alapján központi irányítással segíti a szakszervezeti mozgalmat e téren felmerülő problémák megoldásában.

A konferenciát a Nemzetközi Szakszervezeti Szövetség párisi palotájának tanácstermében tartották meg és azon az angol, francia, holland, dán, belga, spanyol, svéd, magyar és csehszlovák szakszervezetek delegáltjai vettek részt.

Vitathatatlan tény, amint azt a konferencia megállapította, hogy a dolgozó ifjuság legtöbb országban mutatkozó kizsákmányolása nemzetközi probléma és ez az állapot erősen befolyásolja a munkásosztály szakszervezeti és szociálpolitikai vívmányait, gazdasági és politikai helyzetét. De rámutatott arra is, hogy az ifjuság nevelésének és szervezésének tevékenysége ma már fontos kiegészítő része a szakszervezetek működésének. A szakszervezeti eredmények továbbfejlesztésének feltétele, hogy a szakszervezetek a fiatalok minden rétegét közelebb hozzák a szakszervezeti célok és a szocializmus megértéséhez. Amint ezt a belga küldött kifejtette, mulhatatlan szükség van arra, hogy már a tanonciskola kapujától

a szakszervezeti nevelés és szervezés eszközeivel rávezessük a fiatalságot az öntudatosság útjára.

Adatok tömege igazolja, hogy a fiatalok munkája egyre inkább összefonódik a felnőtt munkásság és a munkásmozgalom érdekeivel. Ez a felismerés dönti el a szakszervezeti ifjuságnevelés létjogosultságát és ezért kell, hogy a szakszervezetek jól kiépített belső intézményén és nevelőeszközeik segítségével rendszeresen és intenzíven törődjenek az ifjuság irányításával és fegyelmezésével. A konferencia elhatározta, hogy a nevelőmunka állapotának országonként való megállapítása ügyében kérdőíveket bocsát ki és a beérkezett adatok alapján összeállított jelentést minden országba megküldi.

A munkásoktatásügyi problémáinak megbeszélésére és megoldására ezennel háromévenként nemzetközi oktatásügyi konferenciát tartanak és minden évben tanulmányhetet rendeznek, amelyen az egyes országok szakszervezeteinek alkalmat adnak, hogy a munkásoktatás érdekében kifejtett tevékenységüket megismerhessék.

De a konferencia rámutatott arra is, hogy a tömegbefolyásolás három eszköze: a sajtó, a mozi és a rádió is mennyire befolyásolják a szakszervezeteknek a tömegek felé irányuló tevékenységét. A kapitalista és uszító sajtó állandóan félrevezeti a tömegeket és a szakszervezeteket azzal vádolja, hogy a társadalom és termelése ellen dolgoznak, a mozi szirup-történetei és bárgy burleszkjei a figyelmet terelik el a szociális kérdésekről, a rádió egyoldalú hírszolgálat és sok országban mint a reakciós propaganda eszköze ugyancsak szakszervezetellenes és antiszocialista törekvéseket szolgál.

A konferencia ennél fogva rámutatott a munkásajtó kiépítésének, a szocialista és szakszervezeti célokot szolgáló mozok létesítésének, a munkásoktatás elmélyítését jelentő oktatási és ismeretterjesztő keskenyfilmek bevezetésének fontosságára, valamint arra, hogy a rádió ne legyen semmiféle politikai érdekek egyoldalú kiszolgálója. Ezen a téren minden ország munkássága a gazdasági, politikai és kulturális adottságokat figyelembevéve kell, hogy végezze ezt a munkát.

Történelmi idők parancsa — mondja a konferencián elfogadott határozati javaslat, — hogy a szakszervezetek főlemelkedjenek hivataluk magaslatára és a megváltozott viszonyok között teljesítsék történelmi feladatukat. Nagy igazság van ebben a felhívásban és a konferencia küldötteinek szilárd elhatározottságában, hisszük és reméljük, minden ország szervezett munkásságának öntudatos elhatározottsága nyilatkozott meg. *Szakasits Antal.*

Nyilatkozat

Alulírott Onisor Iosif, a petroseni vasmunkás helyi szakszervezetnek a tagja, kijelentem, hogy hibát követtem el akkor, amikor a „Jiul” sportklub közgyűlése alkalmával 1937 augusztus 1-én javasoltam ezen sportklub tagjárulékának emelését, amely nem képviselte a munkások érdekeit.

Igérem, hogy a jövőben ilyen esetekben szervezett és öntudatos munkáshoz illően fogok viselkedni. — Ugyanakkor minden meghatalmazás nélkül a szociáldemokrata párt nevében is beszéltem, amiért is az ügyben érdekeltektől bocsánatot kérek.

Petroseni, 1937 augusztus 6.

Előttünk:

Onisor Iosif s. k.

Kiss Ioan s. k.

Ardelean Mihály s. k.

Az összes helyicsoporthoz figyelmébe!

A központi hatóságok rendeletet bocsátottak ki, melyszerint betiltották az „Internacionálé” ének-lését. Értesítjük összes helyicsoporthozunkat és a mozgalmunkhoz tartozó szaktársainkat, tartsák szem előtt ezt a rendelkezést, mert minden szempontból nehéz időket élünk és sürgős, hogy mozgalmunk vagy szaktársaink kellemetlen körülmények közé jussanak.

A Központi Titkárság

A Nemzetközi Szakszervezeti Szövetség választmányi ülése

A nemzetközi Szakszervezeti Szövetség június 30–július 3-ikán tartotta meg Varsóban választmányi-ülését, amelyen Románia szakszervezeti mozgalmának képviselőiben Flueraş János és Roznovan Todor elvtársak vettek részt.

Az ülésen rendkívüli fontos gazdaságpolitikai és szociálpolitikai kérdésekkel foglalkoztak. Gazdaságpolitikai területen a Szövetség kötelekébe tartozó szervezetek figyelmét nemcsak ráirányították arra a tényre, hogy gazdaságpolitikai kérdésekben szükség van fokozott tevékenységre, hanem határozatot hoztak, amelyben felhívják valamennyi állam szakszervezeteit, hogy a gazdasági kérdések figyelemmel kísérése és irányítása szempontjából külön e kérdéssel foglalkozó osztályt létesítsenek, amely osztályok feladata a hazai gazdasági és a nemzetközi gazdasági viszonyok figyelemmel kísérése és ennek alapján javaslatok készítése s eme javaslatok alapján olyan gazdaságpolitikai intézkedések megtételére való törekvés, amely a tömegek életszínvonalának javítását mozdítja elő.

A munkaidő rövidítés kérdésében a választmány a 40 órás munkahét és a fizetett szabadságidő maradéktalan megvalósítása mellett áll és kimondta, hogy mindkét kérdésben minden ország szakszervezeteinek állandó harcra kell folytatni egy 40 órás munkaidő, mint a fizetett szabadság megvalósítására érdekében. Rendkívül fontosak ezek a határozatok és a munkásság nagy érdekei fűződnek ahhoz, hogy eme határozatok minden országban megvalósuljanak.

A Nemzetközi Munkaügyi Hivatalon keresztül folytatott eme akcióknak is csak akkor lesz eredményük, ha az egyes államok szakszervezetei előbb nemzeti területen keresztül tudják vinni eme határozatokat. Minden szociálpolitikai követelmény, akár nemzeti, akár nemzetközi területen, akkor iktatódik törvénybe, ha az adott helyzet az illetékes tényezőket arra kényszeríti, illetve, ha már az életben ez minden törvényes intézkedés nélkül megvalósul. Ezért minden erőt arra kell egyesíteni, hogy minden országban úgy a gazdasági, mint a szociálpolitikai követelmények a megvalósulás felé haladjanak.

A választmányi ülésen 16 ország szakszervezeti szövetségei 43 delegátussal vettek részt, ezenkívül 13 nemzeti szakmai titkárság 18 delegátussal volt képviselve. A választmány az amerikai szakszervezeti szövetséget felvette kötelekébe és csatlakozásra jelentkezett a legutóbbi időben Írország, Új-Zéland, Ausztrália és Japán szövetsége.

Citrine elvtárs jelentéséből megállapítást nyert, hogy a nemzetközi szövetséghez csatlakozott szervezetek taglétszáma 14 millióról 16 millióra emelkedett és a folyamatban levő felvételi kérések elintézés nyomán a taglétszám 20 millióra emelkedik.

A francia magánvasutak állami érdekelttségbe kerülnek

A francia kormány szocialista miniszterei a legutóbbi francia minisztertanácson a magánvasuti vállalatok fokozottabb állami ellenőrzésére és az állam érdekelttség-vállalására tettek indítványt. A tervek szerint azokért a hitelekért, amelyeket az állam adott másfél évvel ezelőtt a vasutak szanálására, a vasuti vállalatok részvényeket adnának az államnak. Azok a vasuti vállalatok pedig, amelyeknél az államnak ilymódon sem lenne 50 százalékos érdekelttsége, tökeemelést visznek keresztül. A terv megvalósítására a francia kormány törvényjavaslatot nyújt be a legközelebbi parlamenti ülészkabban.

Belgium külföldről visz be bányamunkásokat

A belga bányáiparban hónapok óta nagy munkáshiány mutatkozik. Néhány héttel ezelőtt a belga bányáipari vállalatok vezetői Ausztriából és Magyarországból több ezer bányász munkást szerződtettek, akik már meg is kezdték a munkát a belga bányákban. Ujabbban a belga bányáipari vállalatok Lengyelországban folytatnak tárgyalásokat több ezer bányamunkás alkalmazására.

Nyilatkozat

Alulírott Bărdac Iosif Bocşa-Română-i munkás, kijelentem, hogy a vasas csoporttal szemben történt multbeli viselkedésemet őszintén sajnálom. A csoportba való felvételemet kérem és ígéretet teszek, hogy a jövőben szervezett és öntudatos munkáshoz illően fogok viselkedni.

Bocşa-Română, 1937 augusztus 9.

Előttünk:

Bărdac Iosif.

Jumanca Constantin
Mureşan Ioan